

HANGÚJSÁG

Ezüstvasárnap délután a leányanya-otthonban

Az ezüstvasárnap hideg, nyirkos idővel, s némi ónos esővel köszöntött ránk. Ilyenkor szinte vonzerővel hat a kocsikra az út menti árok, ezért délelőtt még bizonytalan volt, eljutunk-e délután Gödöllőre, a Tessedik Sámuel Leányanya-otthonba, vagy sem. A nyár eleje óta rendszeressé vált kapcsolatunk az otthon lakóival. Állami intézmény lévén, az anyaotthon teljes ellátást biztosít az ott élők számára. Ellátás ide, ellátás oda, üres kézzel sosem mentünk, valamilyen házi süteményt és gyümölcsöt minden alkalommal vittünk, mivel az étlapról ez hiányzik leginkább.

Novemberben a gyáli karitatív csoportban szóba került, hogy karácsony előtt meglátogatjuk őket. Elmondtam, úgy tudnánk örömet szerezni az anyáknak és a gyerekeknek, ha vinnénk nekik egy nagy láda almát, mert gyümölcs hiányuk van.

A karitatív csoport egyik tagja mindjárt felajánlott annyi pénzt, amiből meg lehetett venni az otthon minden lakója számára a gyümölcsöt, de úgy látszik, a jó Isten ennél többet akart adni, mert más adományokból összejött annyi pénz, amiből már ajándéksomagra is tellett. Csokoládé, ropi, szaloncukor, diáksemege és egyéb édességek töltötték meg a csomagot. Az alma mellé pedig narancs is kerülhetett.

Szerencsére az időfelelős megkönyörült rajtunk, hirtelen felolvadt a jégpáncél, s elindulhattunk. Amikor megérkeztünk, éppen felmosták az aulát. Illendően megálltunk hát az ajtóban, de amint megláttak, fölkiáltottak: „Jaaj, jöttek.” Igen jöttünk, s mint aki a legkedvesebb gyermekéhez megy látogatóba, sorra megöleltük őket, s akikkel közvetlenebb volt már a kapcsolatunk, azok a puszival sem fukarkodtak. Többségüknek nemcsak a nevét, hanem az életét is ismerjük. Ezek a tizenéves leányanyák még nem palástolják érzelmeiket. „Jaj, de jó, hogy itt vannak”, örvendeztek a lányok.

Igen. Lesz kinek elmondani, mekkorát nőtt a baba. Lesz kinek elmondani, hogy a reménytelenségben egyszer csak megoldódott az életprobléma, s a keményszívű nagyanya hazavárja gyermekét és unokáját. Lesz kinek elmondani, megismertem egy nagyon rendes fiút, és még az anyukája is elfogadott, és tetszik tudni, olyan rendesek voltak velem. Ezek a

korán anyaságra jutott gyermekek nem ehhez vannak szokva. Lesz, aki majd érdeklődve hallgatja őket, hogyan megy az iskolában a tanulás, ahol a hetedik, nyolcadik osztályt végzik. Bizony szép számmal vannak közöttük, akik terhességük miatt be sem tudták fejezni általános iskolai tanulmányaikat. Széles gesztusokkal magyarázzák: a matek és a fizika, óóó... az egy – hű de nehéz. Lesz kinek elmondani, az élet magaslatain, gazdagságban éltem, s a mélybe, a sötétségre buktam, de lehajolt hozzám a jó Isten.

Nem törődtek a felmosott kövel, körbefogtak minket az aula közepén. Megvártuk, míg mindnyájan előkerülnek. Mikuláson túl, karácsony előtt, miről is beszélhettem volna nekik, mint a szeretetről. Arról, hogyan gondolkodtam róla tíz-húsz évvel ezelőtt, s hogyan ma. No meg arról, ki indított el a szeretet útján.

Jézus nevét az alkalommal nem lehetett elhallgatni. Rövidre fogtam mondandómat, mert az ajándékok látványa eléggé felcsigázta a gyerekeket.

Megkértük a lányokat, osszák szét egymás között, az ajándékokat. Szétosztották. Figyeltek egymásra. „Te, figyelj, a Judit nincs bent, tegyük el neki.” „A Bea sincs bent, el ne felejtjük.” Akadt olyan is, aki rámenősen ezt mondta: „Nekem kettő jár, mert két gyermekem van.”

Szerencsére több csomagot vittünk, mint amennyien éppen jelen voltak. A gyerekek mohón vetették magukat a gyümölcsökre és az édességekre. „Köszönjük szépen, de miért hozták?” „És a saját pénzükből vették?” „És Józsi bácsi hogyan ismerte meg a jó Isten?” Jöttek a kérdések sorjában.

Ez utóbbi mondatra régóta vártam, szerettem volna már szóba hozni, de úgy látszik, most jött el az ideje. Különös örömet jelentett számomra, hogy a kérdést egy roma lány tette fel. Rövid lére eresztve elmondtam megtérésem történetét, és ő is elmondta szinte ugyanazt az utat. Ufós könyvek, ezoterikus irodalom, családi tragédiák, betegségek, majd végső menedékként a jó Isten. Ez a lány már tisztán látta, hogy a gög, az önzés, a gazdagság tette vakká Isten iránt. Örömmel, lelkesedéssel beszélt új életéről.

„Olvasod az evangéliumot?” – kérdeztem. „Igen” – felelte. „A Gábor

atya (Roszik Gábor református lelkész, az anyaotthon vezetője) tart nekünk előadásokat.”

Javában tartott a beszélgetés, amikor újabb három testvérünk érkezett. Úgy terveztük, hogy együtt megyünk, de a rossz idő miatt csak egy kicsit később tudtak jönni. Szerencsére hoztak gyümölcs-utánpótlást, és plüss állatfigurák is kerültek elő a táskák mélyéről. Ez ugyan nem jutott mindenkinek, akik viszont kaptak, azok számára ez volt az i betűn a pont.

Magukhoz szorították újdonsült szerzeményüket. Van ugyan játéktárem, sokféle játékkal, de ez más, ez csak azé, aki kapta. „Csináljunk egy kis karácsonyi műsort?” – kérdeztem. Némi húzódozás után gyermekkori emlékek, versek szólaltak meg, majd karácsonyi dalokat énekeltünk. Most láttuk, milyen jó lett volna, ha erre az alkalomra egy kis ünnepi műsorral készülünk. Ez mindenképpen tanulság a jövőre nézve. Előkerült egy magnó is, és a háttérből karácsonyi énekek dallamai tették ünnepélyesebbé együttlétünket.

Az idő gyorsan haladt, s látszott, arra várnak, hogy elmondhassák szívük örömét, bánatát, vágyaikat. Legyen valaki, aki nem neveti ki, hanem megérti őket. Legyen, aki bátorítja, aki hitet önt beléjük, aki megvigasztalja őket, aki erre a rövid időre egy kicsit apjuk helyett apjuk, anyjuk helyett anyjuk. Ezek a leányanyák szinte mind torz családok gyermekei, vagy árvák. Egymáshoz sem lehetnek mindig őszinték, mert tapasztalatból tudják, legföltettebb titkaikat társaik könnyen felhasználhatják ellenük. Ilyenkor figyelmesnek kell lenni velük. Akik igénylik, azokkal, ha csak néhány percet is, de beszélgetni kell, figyelve arra, ki ne maradjon senki. Az idő elszállt, a csöppéseket etetni, szoptatni kellett.

Mi is szedelődzködtünk.

Még egy ölelés, egy puszi, egy vigyázz magadra, és elindultunk a kijárat felé. „Isten áldjon mindnyájatokat”, integettünk vissza, és göröngyös úton a félhomályban mögöttünk maradt az épület.

Jó ideig nem szóltunk egymáshoz az úton, újra átértük élményeinket.

Jézusom, köszönöm, hogy érző szívvel adtál.

Gódor József